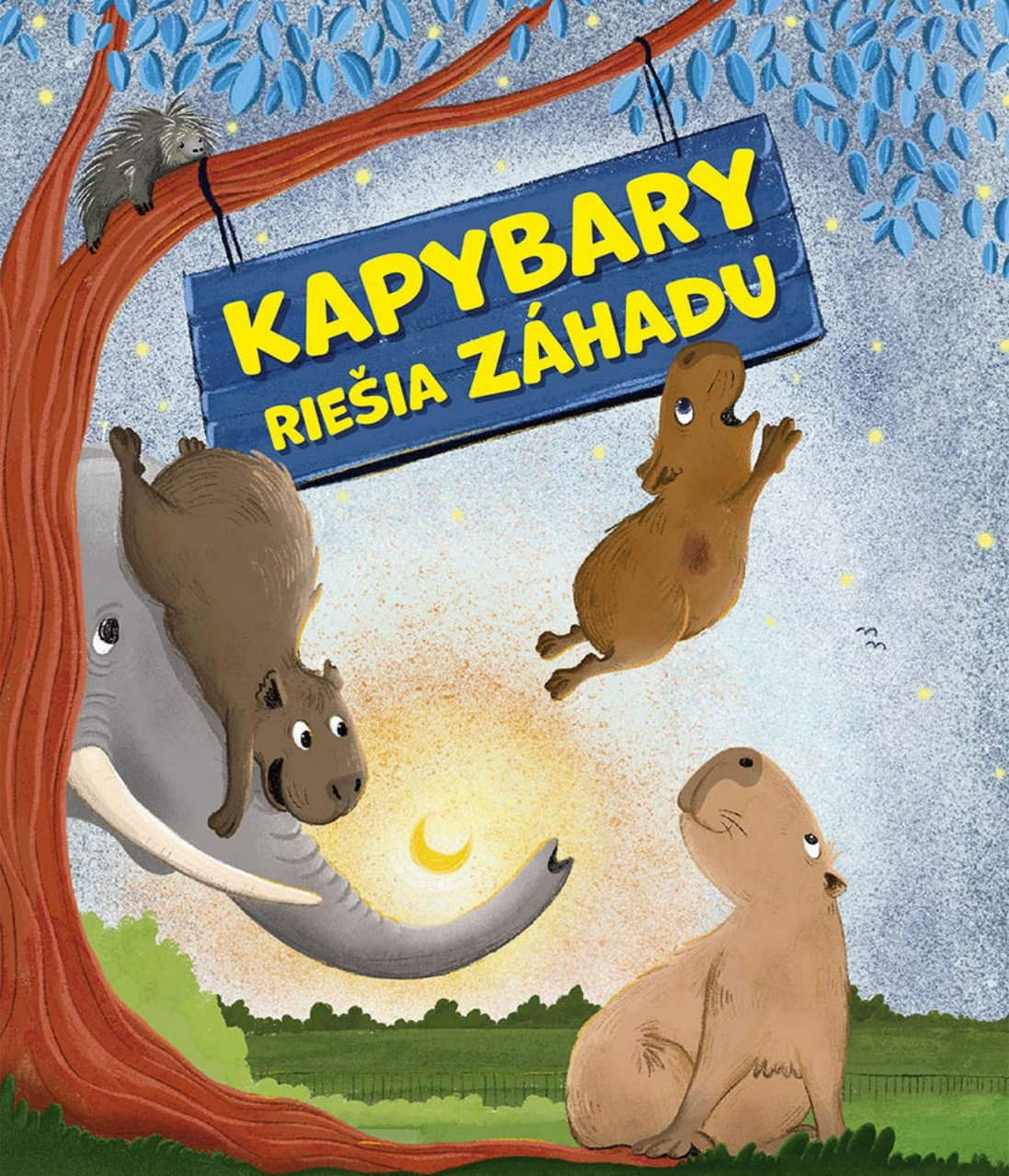

FRAGMENT

MATTHÄUS BÄR
ILUSTROVALA ANIKA VOIGTOVÁ

Kapybary riešia záhadu

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Matthäus Bär

Kapybary riešia záhadu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

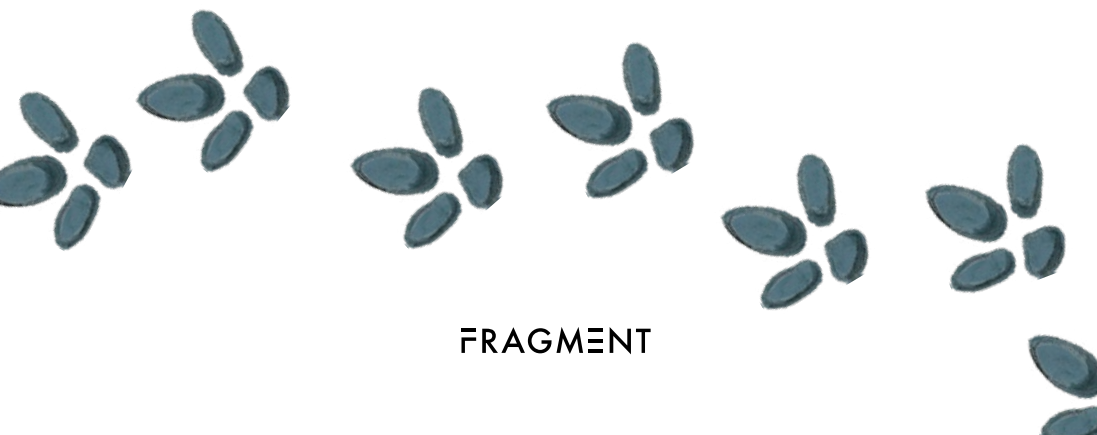
ALBATROS **MEDIA**

KAPYBARY RIEŠIA ZÁHADU

NAPÍŠAL

MATTHÄUS BÄR

ILUSTROVALA ANIKA VOIGTOVÁ

FRAGMENT

Pre všetkých, ktorí milujú veľký svet plný možností

Prvá kapitola

KAPYBARÍ ŽIVOT

Všetko bolo v najlepšom poriadku. Kapybary ležali sýte a spokojné v tráve a poludňajšie slnko im zohrievalo brušká. Mrkvy, ktoré mali na desiatu, boli chrumkavé tak akurát a zostalo im aj dosť kúskov melóna na občasné hryzkanie. Voda v jazierku bola príjemne chladná. Vietor potichu šumel v listnatej korune Veľkého stromu. Vzduch voňal po čerstvej ďateline, jari a hovienkach mravčiara. Za ohradou si dvojnožci utierali pot z lesknúcich sa čiel, na druhom konci lúky sa emu márne snažil dolapiť čmeliaka.

„Hmmmm.“ Emmy sa s pôžitkom usalašila medzi Raulom a Tristanom. „Dobrá strava, slnko, vlastné jazierko na kúpanie a naháňačka na lúke s kamarátmi. Presne tak má vyzeráť kapyparádny život!“

Tristan súhlasne zachrochtal. Z pootvorenej papuľky mu stiekla slinka.

Raul rozospato otvoril jedno oko. „Ako sa to hovorí, Emmy? *Kapybarie šťastie leží na lúke.*“

Emmy zamrmlala, aby potvrdila starú kapybariu múdrosť, a vyvávala sa v šťavnatých stebľách trávy.

Všetci traja kamaráti boli spokojní. Mali pohodlné miesta na spanie a dostatok výdatnej potravy. Na obed si mohli vybrať medzi kúskami pomaranča a manga a najnovšie im ako dezert podávali dokonca čerstvé brokolicové hlúbiky. Vlastne nemali vôbec žiadny dôvod sa sťažovať. Bolo im dobre, mali všetko, čo potrebovali. Dokonca mali... *viac*.

Kapybary v podstate milujú pokojný život. Spať, žrať, trochu oddychovať, opäť žrať, kúpať sa v jazierku,

čakať na ďalšie kŕmenie a znova spať. Tieto zvieratká oceňujú pravidelný denný režim. Dobrodružstvá a vzrušenie nevyhľadávajú.

Lenže Emmy, Raul a Tristan boli trochu iní. Isteže si užívali príjemný, pohodlný život na lúke v zoo chránenej plotom. No na rozdiel od zvyšku stáda im to akosi... nestačilo. Preto sa jednej noci rozhodli, že sa pozrú aj za plot. Tri kapybary tak objavili veľký svet plný možností, ktorý im ponúkol *viac*. Niekedy bolo tých zážitkov dokonca toľko, až im to nebolo milé.

Emmy sa posadila. Ostatné kapybary oddychovali v tieni a ospalo prežúvali posledné zvyšky potravy. Uistila sa, že nikto nenačúva, a zašepkala: „Aj vy ste to minulú noc počuli?“

„Hm? Čo také?“ Raul unavene zažmurkal.

„No ten krik! Prichádzal tuším odnaproti.“ Papuľkou kývla smerom k pavilónu opíc. „Uprostred noci. Znel fakt strašidelne. Akoby niekomu išlo o život.“ Keď jej Raul venoval pochybovačný pohľad, dodala: „Nie, nesnívalo sa mi to! Práve vtedy som si totiž musela... ehm... odskočiť. Bolo to naozaj zvláštne... teda, ten krik!“

Raul zazíval. „A teraz by si tomu kriku chcela prísť na ko-reň?“ Aj on sa posadil. „Nemyslíš si, že by sme dnes v noci mali zostať na lúke? Čoskoro bude naše nočné potulovanie biť do očí a nakoniec nás raz prichytia ošetrovatelia! Potom už nikdy viac nebudeme spoznávať veľký svet plný možností!“

Emmy mu v duchu musela dať za pravdu. Ak si nedajú pozor, nezostanú ich nočné výlety nepovšimnuté. Ošetrovatelia určite začnú prísne kontrolovať dvere výbehov. Tak by prišli o všetky možnosti, ako sa dostať von.

Lenže ten mysteriózny krik prebudil jej objaviteľského ducha. Niečo sa v noci muselo stať. Znel tak... zúfalo. A neko-nečne smutne. Žeby niekto potreboval pomoc? Tá neistota ju vyčerpávala.

Jemne kopla do Tristana. „Hej, čo si myslíš ty? Máme ísť dnes zase von?“

Tristanovi zabehla slina a rozkašľal sa. „Ehm... ja som... za?“

„Za čo presne?“ opýtala sa ho Emmy netrzeplivo. „Počúval si vôbec?“

Tristan rozpačito presúval pohľad medzi ňou a Raulom.

„Nooo... Som za to, aby sme si to dobre premysleli. Najlepšie bude, ak počkáme do večera. S prázdnyim bruchom sa mi zle rozmýšľa. A mali by sme sa na to radšej ešte raz vyspať, skôr než sa unáhlime, nie?“

Prevalil sa na druhý bok. Emmy si povzdychla, ale súhlasila s ním. Vyčkať a pospať si ešte nikdy nikomu neuškodilo. Znova si ľahla a zmierlivo kývla Raulovi. No ten už aj tak spal.

„Vyhnuli, krá-krá!“

Kapybary sa vyľakane strhli. Tieň Veľkého stromu sa predĺžil, zvyšok stáda však pokojne chrapkal.

„Všetky sú preč a výbeh je kropustený,“ znova sa ozvalo krákanie nad nimi.

Raulovi chvíľku trvalo, kým sa zorientoval. Pozrel sa nahor. Nad ním sedeli na strome dve tmavé siluety a chrapľavo škriekali.

„Kražda a smrť!“

„Psst, ešte zobudíte ostatných!“ prerušil Raul ich rozrušené krákanie. „Aj my vám prajeme dobrý deň, André a René.“

„Krobrý deň? Toto má byť krobrý deň?!“

„Oni si krádnoducho spia ďalej! Krákoby sa vôbec nič nestalo!“

Emmy, ktorá počúvala v polospánku, sa natiahla. „Hm? A čo sa akože stalo? Tu na našej lúke?“

Rozčúlené havrany zleteli zo stromu a sadli si ku kapybarám do trávy.

„Jasné, že nie tu na lúke! U krámeniakov!“

Tristan zahundral viac ospalo než bdelo: „A čo také hrozné sa stalo u plameniakov?“

„Krámeniaky sú preč! Všetky! Mŕtve a vyhynuté, krá-krá!“

Všetky tri kabypary okamžite vyskočili na nohy.

„Ako prosím?“ opýtala sa Emmy. „To predsa nemôže byť pravda!“

Ani Raul nechcel veriť vlastným ušiam. „Nemožné! Vo výbehu plameniakov žije minimálne dvadsať vtákov. Iba predvčerom v noci sme išli okolo nich. Nemohli predsa tak náhle... zmiznúť.“

Všetkým bolo jasné, že život zvierat v zoo

sa raz skončí. Aj kapybarám sa stávalo,

že veľmi staré zvieratá sa ráno už ne-

zobudili. Pre ne nadišiel čas *veľkej žranice na*

lúke, ako to kapybary nazývali, aby sa ute-

šili. Bolo to, samozrejme, smutné, ale

akosi to patrilo k životu. Traja

kamaráti si to uvedomovali

a dokonca aj havrany vedeli,

že nebudú naveky pole-

tovať sem a tam

medzi výbehmi. No žeby zmizol naraz celý krdeľ dvadsiaticich vtákov len tak, to bolo absolútne neslýchané! Vlastne dokonca dosť strašidelné.

Na spánok už nemohli ani pomyslieť. Emmy, Tristan a Raul sa síce ešte nikdy s plameniakmi nerozprávali, ale presne vedeli, kde žijú. Alebo žili. Títo vtáci bývali v rozľahlom výbehu obohnanom vysokými mrežami, v ktorom sa nachádzal veľmi pekný rybník. Kapybary už dávnejšie uvažovali, že by sa v ňom počas jedného zo svojich ďalších výletov okúpali, lebo voda vyzerala naozaj veľmi lákavo. A teraz sa vraj plameniaky iba tak vyparili? Čo sa len mohlo stať?

Správa o zmiznutí vtákov sa medzi ostatnými obyvateľmi zoo šírila rýchlosťou blesku. Páv to porozprával emu, emu klebetil s mravčiarom, mravčiar to povedal tapírovi... A už o tom vedeli všetci.

Avšak čím dlhšie príbeh koloval medzi výbehmi sem a tam, tým nejasnejší a divokejší bol. Každé zviera, ktoré hovorilo o zmiznutých plameniakoch, príbeh trochu prikrášlilo a pridalo doň hrôzostrašné detaily. Podvečer si bol tapír istý, že on sám pred svitaním počul príšerný smiech. A páv si zrazu spomenul, že sa popri ňom mihol chlpatý tieň. Dokonca aj malé kapybary na lúke, ktoré sa práve zobudili, hovorili o ostrých zuboch, blyštiacich sa očiach a ryšavej srsti.

Tri kapybary strávili celé popoludnie počúvaním rôznych rečí, domnienok a fám. Nikto však nevedel, čo sa skutočne stalo.

Vyčerpaná Emmy sa hodila do vody k Tristanovi a Raulovi.

„Uf, aký zmätok! Ryšavá sršť! Trháky! Odkiaľ to akože všetci vedia? Veď nikto nebol pri tom!“

„Presne! Nikto NEPREŽIL!“ Tristan na ňu vypliešťaľ vyľakané oči.

Raul, ktorý sa práve pľachal v jazierku za ním, sa ponoril, podplával ho a znova sa objavil nad hladinou tesne pred Tristanovou tvárou. „Bu!“

„Aaaa!!!“ Tristan sa od samého úľaku potopil. „Preskočilo ti?“ zlostne sykol, keď sa znova vynoril. „Už som si myslel, že ty si ten... vlamač!“

Raul sa uškrnul. „Aký vlamač?“

„No predsa ten, čo má na svedomí plameniaky!“

„Ty si fakt myslíš, že niekto zvonku vošiel do zoo, vkradol sa k plameniakom a potom ich...?“ opýtala sa Emmy. „Kto by niečo také robil, prosím ťa?“

Tristan nervózne zakýval ušami. „Čo ja viem? Nemám potuchy! Nejaká obrovskáááááá šelma? Možno pelikány. Tie majú predsa veľké zobáky! Alebo žeby ušiel jaguár? Teraz určite pôjde po nás! Joj, joj, joj. Nemáme sa hneď skryť? Pre istotu!“

Tristan sa chystal vyskočiť z jazierka, aby si pohľadal vhodný úkryt. Raul ho však zastavil.

„Pelikány sa predsa živia rybami. Nežerú mäso a už vôbec nie vtáacie mäso! A keby ušiel jaguár, už dávno by sme o tom počuli. Ten to určite nebol. Odhliadnuc od toho...“ ošpliechal Tristanovi papuľku vodou, „... vôbec nevieme, či plameniaky naozaj... nie sú medzi živými. Nenapadlo ti, že by mohli byť u veterinárky? Možno majú horúčku! Alebo vši.“

Tristan preglgol, ale zostal stáť na plytčine. Emmy sa postavila vedľa neho. Uvažovala.

„Žeby ochoreli všetci naraz? Všetkých dvadsať vtákov? To si fakt neviem predstaviť! No máš pravdu, Raul. To, že je výbeh prázdny, ešte neznamená, že všetci...“

Emmy sa zhlboka nadýchla. Dvadsať vtákov sa predsa nemôže len tak vypariť. Niečo tu nesedí. Naklonila hlavu a pozrela sa na Raula. Chvíľku si hľadeli hlboko do očí, potom sa spolu otočili k Tristanovi. Okamžite ho to vyviedlo z miery.

„Och nie! Poznám ten pohľad! Jedine bezo mňa! Je to príliš nebezpečné! Na to zabudnite, mňa ešte život neomrzelo!“

„Čo máš na mysli, milý Tristan? Aký pohľad?“ opýtala sa Emmy čo najnevinnejšie.

„Viete dobre, čo mám na mysli! Chcete prísť tej záhade na koreň. Chcete vypátrať, kam tie ružové lietajúce tvory zmizli. Aby sme celkom presne vedeli, kto alebo čo je za tým. Či to bol naozaj vlamač, alebo nebodaj niečo ešte strašidelnejšie. Zbláznili ste sa! Totálne vám preplo. Takže ešte raz: BEZO MŇA!“